
Gaten in de kaaimantaks worden gedicht

Zomerakkoord

Fiscale Actualiteit nr. 2017/34, pag. 1-6, 5 - 11 oktober 2017

Als onderdeel van het zomerakkoord heeft de regering zich voorgenomen om 'gaten' in de kaaimantaks te dichten. Inmiddels is het voorontwerp van programmawet in die zin formeel goedgekeurd op de ministerraad van 28 september, en krijgt het voornemen van de regering dus vaste contouren. Niet alleen dubbelstructuren ("ketenconstructies") worden aangepakt, ook de belastbaarheid bij andere personen dan de oprichter wordt verzekerd. Dat gebeurt o.m. door uitkeringen van een trust voortaan te kwalificeren als dividend. De antimisbruikbepaling wordt volledig herschreven, een nieuw type 3 maakt zijn opwachting en er komen enkele ficties bij, voornamelijk om versneld belasting te kunnen innen. In afwachting van het verdere parlementaire proces, en eventuele opmerkingen van de Raad van State (die daarvoor opnieuw slechts vijf dagen de tijd zou hebben), spreekt het voor zich dat deze berichtgeving met het nodige voorbehoud gelezen moet worden (net als alle maatregelen uit het zomerakkoord, zo o.m. [Fisc. Act. 2017, 31/1](#) en 32/1). Door een vroegtijdig lek is de inwerkingtreding overigens (gedeeltelijk) vervroegd van 1 januari 2018 naar 17 september 2017.

De strijd tegen 'juridische constructies' kent inmiddels al een vrij lange voorgeschiedenis. Met ingang van aanslagjaar 2014 werd het verplicht om het bestaan van 'juridische constructies' te melden (wet van 30 juli 2013, [Fisc. Act. 2013, 26/8](#)). Eind 2015 werd de meldplicht aangevuld met een belasting – in de vorm van een fiscaal transparante toerekening van inkomsten van juridische constructies aan *oprichters* ofwel *derde begunstigden* van de constructie ([programmawet van 10 augustus 2015](#)). Na een eerste evaluatie, werd die 'kaaimantaks' al snel een eerste keer aangepast (wet van 26 december 2015 en KB van 18 december 2015, [Fisc. Act. 2015, 42/6](#); zie ook 2017, 30/6). Na enkele maanden relatieve stilte volgden dan einde 2016 diverse rulings. Hoewel die soms vatbaar waren voor commentaar, hadden ze de verdienste om op gestructureerde wijze in individuele dossiers de kaaimantaks toe te passen (zie o.m. [Fisc. Act. 2017, 13/3](#) en 21/4). Nu wil de regering de kaaimantaks ingrijpend aanpassen. Mits verdere parlementaire goedkeuring, rijst dan meteen de vraag of verschillende (aspecten) van die rulings nog houdbaar zijn na aanpassing van de kaaimantaks.

Geen oprichter: altijd dividend

De regering behoudt het principe van de kaaimantaks als 'doorkijkregeling'. Maar voortaan zou de doorkijkregeling slechts in hoofde van de *oprichter* toegepast worden. Uitkeringen aan *anderen* dan de oprichter van de juridische constructie, zouden voortaan *a priori* als dividend beschouwd worden (wat een impact zou kunnen hebben bij uitkering van een inkomen dat bij toepassing van fiscale transparantie onbelast zou zijn, bv. een meerwaarde op aandelen: dat zou dan voortaan toch belastbaar worden, vergelijk met huidig [art. 5/1 § 2 WIB 92](#)). De hoedanigheid van 'derde begunstigde' zou dan ook verdwijnen. Ten overvloede wordt wel benadrukt dat die wijziging niet tot doel heeft om de 'voormalige' derde begunstigde vrij te stellen van belasting: bedoeling is alleen om de kwalificatie als *roerend inkomen* mogelijk te maken van uitkeringen van juridische constructies aan *enig* welke begunstigde, buiten de oprichter (die belastbaarstelling gebeurt mede aan de hand van een wijziging van de definitie van dividend in [art. 18 lid 1 3° WIB 92](#) – zie verder).

Wel zou het vrijstellingsartikel ([art. 21 12° WIB 92](#)) voortaan ruimer gelden: het zou volstaan dat aangetoond wordt dat inkomsten reeds het belastingregime hebben ondergaan in hoofde van *een* – in plaats van "deze" (= oprichter of begunstigde) – natuurlijke persoon (of *een in artikel 220 bedoelde rechtspersoon*, d.w.z. een RPB-plichtige), weliswaar nog steeds *in België*. Het 'belastingregime ondergaan hebben' kan overigens ook betrekking hebben op een vrijgestelde meerwaarde, zo blijkt uit de rullingpraktijk (ruling nr. 2016.623, 18 oktober 2016).

Ook uitkering door trusts wordt steeds belastbaar

De verwijdering van de categorie van de 'derde begunstigde' heeft als gevolg dat uitkeringen van inkomsten door een trustee aan een Belgische begunstigde, in de toekomst in beginsel *steeds* belastbaar zijn. Onder de huidige kaaimantaks kon belasting uitblijven in bepaalde gevallen, voornamelijk door timing van de uitkering of omdat de bepaling over uitkeringen aan derde begunstigten alleen sprak van constructies 'van type 2' (en dus niet van trusts) (zie ruling nr. 2016.562, 3 oktober 2016). Voortaan zou, bij wijze van fiscale fictie, een uitkering door een trustee als 'dividend' kwalificeren (aanpassing [art. 18 lid 1 3° WIB 92](#)). Dat zou dan vooral gevolgen hebben voor de uitkering van 'historische reserves' van een trust. Met die wijziging zouden trusts (constructies van type 1 – art. 2 § 1 13° a) en stichtingen (constructies van type 2 – [art. 2 § 1 13° b WIB 92](#)), die functioneel vergelijkbaar zijn, voortaan wel in grote mate gelijk behandeld worden op fiscaal vlak, weze het in de voor de belastingplichtige ongunstigste zin (of dat te verantwoorden valt in het licht van de fiscale behandeling van begunstigten van een discretionaire Belgische private stichting, moet nader geanalyseerd worden – zo'n uitkering vormt géén belastbaar inkomen, zoals bevestigd door de rulingdienst, o.m. in ruling nr. 2016.613, 18 oktober 2016). Noteer dat overwegingen over het 'fixed interest' dan wel 'discretionaire' karakter niet gemaakt worden, wat bijkomende vragen oproept. Zo is niet duidelijk of de nieuwe fiscale behandelwijze de vroegere beoordeling van de belasting als 'interest' van vorderingen in kader van fixed interest-trusts meteen ook buitenspel zet. Wel wordt het vrijstellings[artikel 21, 12° WIB 92](#) open getrokken naar constructies van type 1 (die van [art. 2 § 1 13° a WIB 92](#)).

Initieel was gepland dat de nieuwe regeling in werking zou treden op 1 januari 2018. Maar in het Staatsblad van 3 oktober deelt de minister van Financiën mee dat, ingevolge de publieke ruchtbaarheid die gegeven werd aan de hangende wijziging (in een nieuwsbrief van een advocatenkantoor), de belastbaarheid versneld in werking treedt op 17 september 2017 (de publicatiedatum van de nieuwsbrief). Het ontwerp van programmawet is in die zin aangepast. Om verboden retroactiviteit te vermijden, moet er echter slechts roerende voorheffing (indien van toepassing) op die inkomsten ingehouden worden vanaf de eerste dag van de maand na die waarin de wet in het Staatsblad verschijnt. Voor de tussenliggende periode moet alles dus via de PB-aangifte geregeld worden (vgl. met de situatie toen liquidatieboni belastbaar werden in 2002: *Fisc. Act.* 2004, 25/1 en 2014, 14/1). Of zo'n demarche wettelijk is, is een nog te beantwoorden vraag. De Raad van State heeft alleszins ooit geoordeeld dat de werkwijze via 'announcement' niet noodzakelijk onwettig is (*Parl. St. Kamer* 1990-91, nr. 1366/1, 44-45, waarbij de 'announcement' dan wel uitging van de regering en niet van een derde partij). Het Grondwettelijk Hof toonde zich dan weer terughoudender (*Arbitragehof* 23 juni 2004, 109/2004 en 110/2004, *Fisc. Act.* 2004, 25/1).

Dubbelstructuren en misbruik

Een volgende fundamentele aanpassing zou het fenomeen van de dubbelstructuren betreffen. Dat thema is in dit tijdschrift reeds ruim aan bod gekomen (o.a. in [Fisc. Act. 2016, 27/1](#) en 2017, 13/3). Het probleem komt onder de huidige kaaimantaks op verschillende niveaus naar voren: (i) de notie 'oprichter', en de vraag hoe ruim die is (ruim volgens de rulingdienst, zie o.a. ruling nr. 2016.602, 29 november 2016, waarbij de dienst in zekere zin voorbijgaat aan de in de rechtsleer opgeworpen discussie over 'rechtstreeks versus onrechtstreeks' oprichterschap door een ruime uitlegging van de eerste hoedanigheid van oprichter –[art. 2 § 1 14° 1e streepje WIB 92](#)), (ii) de reikwijdte van de definitie van constructies van type 1 ([art. 2 § 1 13° a\) WIB 92](#)) (zie o.a. ruling nr. 2016.576, 29 november 2016, alsook de rulings over de 'stak-bm-structuur' (stichting administratiekantoor/burgerlijke maatschap), die volgens de dienst een type 1 is: zie rulings nr. 2015.538, 2016.613 en 2017.132), (iii) de belastingregeling van [artikel 5/1 WIB 92](#) en [artikel 18, lid 1, 3° WIB 92](#) (die zich tenslotte richten op een "juridische constructie" in het enkelvoud), (iv) de bijzondere antimisbruikbepaling van [artikel 344/1 WIB 92](#) (zie o.a. ruling nr. 2016.610, 22 november 2016).

In het voorontwerp van wet wil de regering het probleem aanpakken door een nieuwe fictie in te voeren op het niveau van de belastingregeling ([art. 5/1 WIB 92](#)). Als voortaan "in" een bepaalde juridische constructie ("moederconstructie") "de aandelen of economische rechten van een andere juridische constructie" ("dochterconstructie") zijn opgenomen, zou een toerekening van inkomsten tussen de "boven elkaar geplaatste" juridische constructies gelden. Daarmee worden dus niet alleen meer inkomsten fiscaal toegerekend aan een oprichter, maar ook onderling aan juridische constructies via 'consolidatie'. De toerekening gebeurt verhoudingsgewijs in functie van het deelnemingspercentage (wat tot voor- of nadeel zou kunnen strekken als de finale uitkering van inkomsten niet in functie van het deelnemingspercentage gebeurt, bv. omdat bepaalde preferenties bedongen werden op aandelen, en aldus een bewijsproblematiek ontstaat). Schijnbaar wordt

overwogen dat op die manier het belang afneemt van de draagwijdte van de notie 'oprichter' alsook de precieze ontstaanswijze van de structuur (de oprichter van een eerste entiteit blijft voortaan belastbaar op de inkomsten van een tussengeschoven entiteit ook al is die laatste formeel niet door hemzelf opgericht maar door de eerste entiteit) ([art. 2 § 1 14° WIB 92](#)) (vgl. met wetsvoorstel 54-2419/1, waar de notie wel aangepast wordt). M.a.w. een ruime invulling van de notie 'oprichter' is dan niet meer nodig.

Zodra in de keten sprake is van een entiteit die geen 'juridische constructie' is, zou de toerekeningsfictie niet meer gelden. M.a.w. als een trust vermogen overdraagt aan een gewone vennootschap (geen type 2), wordt er niets toegerekend aan de trust, en bij uitbreiding de oprichter van de trust. Op die manier is het wetsontwerp minder ver strekkend dan een hangend wetsvoorstel (54-2419/1), maar daardoor blijft een en ander wel beheersbaar in het licht van de finaliteit van de kaaimantaks, met name inkomsten van 'juridische constructies' belasten. Mogelijk kadert dit ook in de hangende wijzigingen op grond van de Europese ATAD-richtlijn, waar voorzien wordt in CFC-wetgeving voor doeleinden van vennootschapsbelasting. Ten slotte wordt er wel op gewezen dat een herstructurering die erop gericht is de transparante belasting van de dubbelstructuur te vermijden (bv. door tussenplaatsing van een 'intra-Europese vennootschap', die niet onder de kaaimantaks valt), in bepaalde omstandigheden fiscaal misbruik kan opleveren.

Daartoe wordt het fel bekritiseerde [artikel 344/1 WIB 92](#) (de specifieke antimisbruikbepaling voor de kaaimantaks) op dezelfde leest geschoeid als de algemene antimisbruikbepaling ([art. 344 § 1 WIB 92](#)). In plaats van zondermeer te bepalen dat een rechtshandeling van een constructie (van type 2) niet tegenstelbaar is aan de fiscus in het kader van de kaaimantaks, spreekt het artikel voortaan, in dezelfde termen als de algemene antimisbruikmaatregel, over vermoedens van misbruik waartegen een tegenbewijs mogelijk is. Het verschil is dat wordt uitgegaan van de rechtshandelingen *van de juridische constructie* (art. 344 § 1 betreft rechtshandelingen *van de belastingplichtige*), die de fiscus dus kan negeren als hij misbruik vermoedt. Algemeen gesproken zal de regeling daardoor meer in evenwicht zijn dan het huidige artikel 344/1 WIB '92, waarvan de rechtsgeldigheid sterk in vraag gesteld kan worden. En ook structuren van type 1 vallen er voortaan onder.

De discussie over de temporele toepassing van de specifieke antimisbruikbepaling (zie [Fisc. Act. 2016, 30/5](#) en 2017, 13/9) lijkt niet ten einde, omdat de inwerkingtredingsbepaling nog steeds verwijst naar "inkomsten" en niet naar rechtshandelingen (dus op het eerste gezicht ook inkomsten in 2018 – of zelfs in 2017, na 17 september – die het gevolg zijn van een rechtshandeling uit een ver verleden). Noteer dat de 'algemene inwerkingtredingsbepaling' voor de wijzigingen evenwel niet (meer) specifiek aanknoopt bij 'inkomsten verkregen vanaf 1 januari 2018', maar dat het slechts luidt dat de ("overige") bepalingen *as such* in werking treden op 1 januari 2018 (zie verderop voor de inwerkingtreding).

[Artikel 344/1 lid 2 WIB 92](#) zou verdwijnen, nu ook uitkeringen uit trusts als dividend aangemerkt zouden worden. Daardoor heeft omvorming van een type 2 in een type 1 (een trust) om belasting te ontwijken (het onderwerp van dat lid 2), geen zin meer.

Om dubbele belasting te vermijden, wordt beoogd onderlinge uitkeringen tussen de juridische constructies in een dubbelstructuur niet te belasten. Daartoe is wel vereist dat de belastingplichtige aantoont dat het inkomen dat voorwerp uitmaakt van een onderlinge uitkering, reeds zijn belastingregime ondergaan heeft. Ook als het gaat om historische reserves zijn de onderlinge uitkeringen wél belastbaar.

Aanrekeningsregels en dividenduitkeringen

Omdat er onder de huidige kaaimantaks geen uitdrukkelijke aanrekeningsregel is, geldt in principe de vrije keuze om uitkeringen aan te rekenen op belastbare dan wel vrijgestelde inkomsten of 'activa' (althans, mits daartoe bewijs voorhanden is, volgens de rulingdienst, bv. ruling nr. 2016.745, 6 december 2016, [Fisc. Act. 2017, 13/7](#)). De ontwerpteksten voorzien nu wel in een aanrekeningsregel (aanpassing vrijstellings[artikel 21 12° WIB 92](#)). De regel is dat telkens de 'oudst verkregen inkomsten' geacht worden eerst uitgekeerd te worden. Die regel geldt ook bij dubbelstructuren. In dat geval kan in hoofde van een belastingplichtige een bewijsproblematiek ontstaan, in de mate dat hij niet kan aantonen dat er sprake is van een uitkering van inkomsten die al hun belastingregime ondergaan hebben.

Bijkomend zou een aanrekeningsregel gelden die inhoudt dat de uitkering van het historisch 'ingebrachte vermogen' (omzeggens het 'fiscaal gestorte kapitaal' voor toepassing van de kaaimantaks) pas geacht wordt plaats te vinden

nadat alle 'gereserveerde winsten en inkomsten' zijn uitgekeerd. Het niet-belastbare deel van het vermogen wordt dus pas geacht in laatste instantie uitgekeerd te worden. Waar op een kapitaalvermindering van een 'reguliere' vennootschap na implementatie van het zomerakkoord in de toekomst dus een 'pro rata'-regeling toegepast zal worden (zie [Fisc. Act. 2017, 31/1](#)), zou voor de kaaiman-juridische constructies (althans voor uitkeringen andere dan die bedoeld in art. 18 lid 1 1°, 2°, 2°bis en 2°ter WIB 92) anticipatief elke uitkering beschouwd worden als dividend, behoudens tegenbewijs (hoe en wanneer dat tegenbewijs te leveren is, wordt niet verduidelijkt). Dat betekent meteen ook dat het meer dan ooit de plicht van de belastingplichtige zal zijn om aan te tonen wat het historisch 'ingebrachte vermogen' is, wat de onder de huidige kaaimantaks reeds zware bewijslast alvast niet zal verminderen.

Inbreng of 'overdracht': fictieve liquidatie

In de memorie van toelichting bij de huidige kaaimantaks, werd reeds overwogen (*contra legem*) dat de in (toenmalig) [artikel 18, 2°terb\) WIB 92](#) bedoelde 'totale of gedeeltelijke overdracht van activa' ook zetelverplaatsingen viseerde, zodat in zo'n geval ook sprake was van een belastbare uitkering (*Parl. St.* nr. 54-1125/1, 51). De regering herneemt die idee in de ontwerp teksten door te voorzien in een belastbaarstelling bij wijze van fictie, telkens er sprake is van (a) de inbreng van economische rechten, aandelen of activa van een juridische constructie (een situatie die ook al aangepakt kan worden met de nieuwe 'consolidatie', tenzij het gaat om inbreng in een 'normale' vennootschap – zie hoger) of (b) in het geval van de overbrenging van de activa van een juridische constructie naar een andere staat. Schijnbaar worden zowel zetelverplaatsing als inbreng in brede zin bedoeld. De belastbaarstelling hier zou niet gelden als de overbrenging gebeurt naar een land waarmee een overeenkomst bestaat tot uitwisseling van inlichtingen (*cf.* het huidige [art. 5/1 § 1 lid 2 WIB 92](#)), al is niet geheel duidelijk of die verzachting voor alle geviseerde situaties geldt. De al dan niet juridische, boekhoudkundige en fiscale continuïteit lijkt van geen tel, althans wat de nieuwe belastbaarstelling betreft (zie de omvangrijke ruingpraktijk rond zetelverplaatsingen waarin besloten wordt dat er geen sprake is van een belastbaar dividend in hoofde van de particuliere aandeelhouder bij verplaatsing van de zetel van een vennootschap naar België, of het buitenland, o.a. rulling nr. 2016.804, 20 december 2016; 2014.042, 27 mei 2014; 2015.152, 13 mei 2015, 2015.550, 22 december 2015). Dat geldt ook voor het feit of een inbreng al dan niet kadert in 'normaal beheer van privévermogen'.

Voor zover belastbaarheid dan toch aan de orde is (bv. omdat geherstructureerd wordt naar een land dat onvoldoende waarborgen biedt op vlak van gegevensuitwisseling, voor zover nog mogelijk anno 2017), zou wel verduidelijkt worden dat het vrijstellings[artikel 21, 12° WIB 92](#) ook van toepassing is in deze setting. In de mate dat dus in het 'fictieve dividend' dat ontstaat ingevolge de 'zetelverplaatsing' reeds belaste inkomsten zitten, worden die niet nogmaals belast als dividend.

Daadwerkelijke economische activiteit

In de parlementaire voorbereiding bij de kaaimantaks luidde het dat de uitzonderingsregeling rond de 'daadwerkelijke economische activiteit' (de kaaimantaks is dan niet van toepassing – [art. 5/1 § 3 WIB 92](#)) slechts ingeroepen kon worden voor economische activiteiten die inkomsten genereren die conform de bepalingen van het WIB 92 beroepsinkomsten zijn, en dat economische handelingen die kaderen in het beheer van een privévermogen, worden uitgesloten (*Parl. St.* nr. 54-1125/1, 39). Ook de rullingdienst overwoog in relatie tot een compartiment van een Luxemburgse sicav dat "alle economische handelingen die kaderen in het louter beheer van een privévermogen, uitgesloten zijn van de substance-uitsluiting en de kaaimantaks van toepassing maken" (ruling nr. 2016.540, 22 november 2016, [Fisc. Act. 2017, 30/10](#) – of die uitsluiting in casu ook terecht toegepast werd, is een andere zaak: de dienst vond dat er in de feiten sprake was van 'passief beheer', terecht of niet). De regering verplaatst de overwegingen uit de oorspronkelijke memorie nu naar de eigenlijke wettekst, zodat een 'daadwerkelijke economische activiteit' slechts in overweging genomen zal worden in de mate dat die activiteit geen verband houdt met het beheer van het privévermogen van de oprichter. De inhoudelijke discussie over de toelaatbaarheid van die beperking in het licht van het Europese (internationale) kader (ook een private activiteit zou de Europese toets van de 'daadwerkelijke economische activiteit' kunnen doorstaan, volgens bepaalde rechtsleer – zie [Fisc. Act. 2015, 22/2-4](#)) lijkt daarmee niet ten einde.

Nieuwe categorie juridische constructies

In het ontwerp wordt ook een nieuwe definitie van juridische constructie ingevoerd, die elke *overeenkomst* omvat waarbij i) een juridische constructie van het eerste of het tweede type wordt ingebracht, ofwel ii) de inkomsten

van een juridische constructie of de activa, aandelen of economische rechten van een juridische constructie worden uitgekeerd aan om het even welke begunstigde. Met die nieuwe definitie wil men schijnbaar vermijden dat het 'verpakken' van een juridische constructie in een verzekeringsproduct (al is de ontwerp-wetstekst ruimer omschreven), de toepassing van de kaaimantaks zou verhinderen. Daarmee lijkt de regering te willen optreden tegen de praktijk van de *'fonds dédiés'*, althans als er juridische constructies bij betrokken zijn (zie o.a. rulings nrs. 2015.724 en 2015.741, 2 februari 2016, waarin die praktijk gebillijkt wordt, maar wel als voorwaarde wordt gesteld dat de premiebetaling *in de regel* in speciën moet gebeuren). In het zog van die nieuwe juridische constructie, wordt ook een nieuwe 'oprichtershoedanigheid' in het leven geroepen: een 'oprichter' is voortaan ook iemand die zo'n overeenkomst afsluit.

Meldplicht uitgebreid

De formele meldplicht van het bestaan van de juridische constructie in de PB-aangifte blijft grotendeels ongewijzigd. De verwijdering van de categorie van de derde begunstigde, leidt er wel toe dat méér mensen het bestaan van de juridische constructie moeten melden: voortaan ook diegenen die niet alleen een dividend (zie hoger over uitkeringen van trusts) maar ook *enig ander voordeel* hebben verkregen in de loop van het belastbaar tijdperk (ook al zijn die voordelen op zich niet belastbaar).

Private instellingen voor collectieve belegging

Het [KB van 18 december 2015](#) tot uitvoering van artikel 2, § 1, 13°, b), lid 2 WIB 92 (zie [Fisc. Act. 2016, 1/15](#) en 2015, 30/9) zou worden aangepast om de toepassing van de doorkijkbelasting op private instellingen voor collectieve belegging te verzekeren.

Feitelijke vereniging

Ten slotte wordt ook het vermeende probleem aangepakt dat feitelijke verenigingen in de praktijk niet belast werden op inkomsten die ze uitgekeerd krijgen van buitenlandse constructies. Zij zijn immers niet onderworpen aan de rechtspersonen- of vennootschapsbelasting. Daarom zal de belasting voortaan betaald moeten worden door de 'beheerders' van de vereniging. In het recentste ontwerp luidt het nu dat gemachtigden van een bankrekening "op naam van" een vereniging zonder rechtspersoonlijkheid, die geen winsten of baten behaalt en niet aan de VenB of RPB onderworpen is, belastbaar zijn op de inkomsten die op die rekening worden uitbetaald (algemeen, dus niet alleen door een constructie!) (vergelijk met wetsvoorstel 54-2535/1). En het bestaan van buitenlandse bankrekeningen moeten die gemachtigde 'beheerders' melden in hun aangifte ([art. 307 WIB 92](#)). Verenigingen die dat alles willen vermijden, kunnen zich vrijwillig aan de rechtspersonenbelasting onderwerpen (voor ten minste zes jaar).

Inwerkingtreding

De nieuwe regeling is van toepassing op inkomsten die zijn verkregen vanaf 1 januari 2018. De reeds aangehaalde versnelde belasting voor uitkeringen uit trusts zou evenwel gelden vanaf 17 september 2017. Het ontwerp doet bovendien uitschijnen dat o.m. ook de belasting als fictief dividend van een 'zetelverplaatsing' en het nieuwe [artikel 344/1 WIB 92](#) vanaf die datum zouden gelden. Het parlement zal hier nog duidelijke keuzes moeten maken.

Gertjan Verachten
advocaat Sansen International Tax Lawyers

mnma12772936